

[Per Federspiel.]

gerne kan kun bestyrke tilliden til, at den kurs, regeringen og dette tings altovervejende flertal igennem, jeg ved ikke hvor mange dagsordensdebatter, har lagt, er rigtig og stemmende med alle dele af befolkningens interesser, både på kortere og på længere sigt.

Niels Helveg Petersen: Jeg vil gerne takke ministren for redegørelsen. Det forekommer mig, at man her har behandlet grundigt og i en overordentlig vellykket form en række af de problemer, som indgår i diskussionen om fællesmarkedet på møder rundt om i landet, og jeg vil også gerne føje til, at jeg finder, det er rigtigt, at talen er så tilpas rund i vurderingerne, som den er. Jeg tror ikke, situationen egner sig til de meget skarpe standpunkter. Vi befinder os endnu midt i forhandlinger. Fundamentalt set er intet ændret i Danmarks situation, siden vi sidst havde markedsdebat. Vi er stadig væk i en afventende position over for forhandlinger, som andre fører, som vi ikke direkte selv påvirker, selv om det skal erkendes, at der på det sidste møde imellem England og fællesmarkedet er sket betydelige fremskridt.

Man må vel sige, at der efter de sidste runder af forhandlingerne er grundlag for større optimisme, end det så ud til en lang overgang, ikke så meget på grund af selve indholdet i det, man blev enig om, som fordi det, at man blev enig, markerer et skift i den politiske vilje til at nå resultater. Samtidig bør man imidlertid — og det synes jeg nok man har kunnet savne, ikke mindst i visse udenlandske kommentarer — koldsindigt fremhævet, at de problemer, der står tilbage i forhandlingerne imellem England og EEC, er de væsentligste, de vanskeligste, dem, man hele tiden har vidst ville volde de store problemer i den sidste ende.

Det forhandlingsresultat, der nåedes på sidste møde, vil være en god underbygning for det møde, der skal finde sted mellem den franske præsident og den engelske premierminister. Det er naturligt at minde om, at det på dette tidspunkt er omkring ni år siden, at en fransk præsident og en engelsk premierminister sidst mødtes. Det var i Paris i 1962. Det møde fik, som man måske vil erindre, det resultat, at den franske præsident

faa uger efter smækkede med døren og sagde, at England kunne ikke blive medlem af fællesmarkedet. Der er vel denne gang grund til at antage, at topmødet mellem en fransk præsident og en engelsk premierminister kan få en lidt anden udgang.

Men som sagt: det, der står tilbage, er de store problemer. Det drejer sig om en eksport fra New Zealand til England på 170.000 tons smør om året, det drejer sig endvidere om en eksport på omkring 60.000 tons ost. New Zealand er meget stærkt afhængig af denne eksport, ikke blot i en overgangsperiode, men også ud over den overgangsperiode, der er aftalt, altså også i mere end de næste fem år, og ønsker derfor ikke alene overgangsbestemmelser, men også en vis sikkerhed på lidt længere sigt. Det drejer sig altså ikke her om småting.

Det gør det heller ikke, når man diskuterer finansieringsordningen og Englands bidrag til denne ordning. Formentlig vil England sluttelig nå op på at skulle yde op til 25 pct. af det samlede bidrag. Man må anså, at det engelske nettobidrag vil blive i størrelsesorden 5½ milliard kr. om året. Heller ikke dette er småting. Det er store ting, som der forhandles om fra nu af. Mechanismerne er aftalt, derimod ikke den takt, hvori det skal ske, og heller ikke de konstante beløb. Vi kan kun konstatere, at der i de her nævnte spørgsmål indtil videre har været afdækket en meget stor afstand imellem parterne.

Hvilken rolle det tredje stridspunkt, om sterlings rolle, har i forhandlingerne, skjuler sig meget i det dunkle. Det forekommer at være et isbjerg i forhandlingerne, egnet til fra begge parters side at bringe forhandlingerne til et sammenbrud, men på den anden side også af en sådan art, at det ikke behøver at få nogen væsentlig indflydelse.

Jeg forstår på handelsministeren, at han er meget optimistisk med hensyn til de danske forhandlinger, optimistisk med hensyn til optagelsesbetingelserne således som de vil forme sig konkret for Danmark. Jeg vil gerne her understrege, at det er en klar dansk interesse og forpligtelse at arbejde for, at Grønland og Færøerne får de særordninger, som må være rimelige i betragtning af disse områders særlige erhvervsstruktur og placering.

Det vil være rigtigt endnu en gang at gå